

har opgivet sin Krigstjeneste og er med endelig Afsked udtraadt af den østerrigiske Hær. Hans Moder lever her som Enke efter en af Danmark høit forhjent Mand. Hans Familie havde tidligere Eiendomme i Holsten, disse ere afhændede. Jeg skal til, hvad jeg i Øvrigt har anføet, sige, at der foreligger ligesom for Indenrigsministeren skriftlig, saaledes for mig personlig en Bøstærkning om Hensigten at tage varigt Ophold her. Der kunde maaske hos Andre være en Misforstaaelse eller Forglemmelse, lige som der et Dieblit har været hos mig. Jeg troede, at Faderen fra en væsentlig tydfif Barndom var gaaet over til østerrigsk Tjeneste og derfor var vendt tilbage hertil, vel med dansk Indfødsret, men temmelig fremmed for Danmark. Dette er ikke saaledes. Faderen har fra sit 3die Aar, da Bedstefaderen Carl Moltke ansattes som Deputeret i det daværende Rentekammer, levet her indtil 1848, da Forholdene paa een Gang gjorde det umuligt for Sønnen af Carl Moltke at fægte i den danske Hær mod Holsten og endnu mere at fægte i den holsteniske Hær mod Danmark. Han blev paa Grund heraf sendt til Østerrig, men har indtil den Tid levet uafbrudt i Kjøbenhavn. Jeg kan tilføje, at han fra Barndommen har bevaret en fuldstændig Ferdighed i det danske Sprog. Han taler det flydende og saa rent, at det er paafaldende, at han har bevaret dette Præg af Nationalitet saa fuldstændig. Jeg tror derfor, at enhver Betænkelse maa falde bort, ligesom ogsaa Udvalget har været enig deri. Jeg indstiller altsaa, at Thinget vil vedtage de Vædringsforslag, der ere stillede af Udvalget, nemlig at den under Nr. 2 opførte Person udgaar, og at de 11 nye Personer opføres, om hvis Optagelse der af Indenrigsministeren er fremsat Ønske.

Ploug: Jeg kan dog ikke negte, at jeg vilde ønske, at Udvalget ikke havde gjort sin første Indstilling, eller at det i alt Fald, efter at den er fremsat, vilde tage den tilbage. Jeg finder nemlig ikke, at de Grunde, som i Betænkningen ere anførte for at negte den omtalte svenske Husmand Indfødsret, ere fyldestgørende. Jeg kan ikke se, at der skulde være en væsentlig større Forskjel mellem den svenske og danske end mellem den norske og danske Nationalitet. Enhver, der har reist noget omkring i Sverige og Norge, vil have erfaret, at det er fuldkommen lige saa vanskeligt at forstaa og gjøre sig forstaaelig ligeoverfor Almuen i Norge som overfor Almuen i Sverige. For de dannede Klassers Vedkommende er der ganske vist et andet Forhold, idet den norske Dannelselse jo væsentlig er ligeartet eller ganske den samme som den danske, hvorfor ogsaa det Sprog, de dannede Normænd tale, af mange Normænd stemples som Dansk. Men om denne Klasse Indvandring er der overhovedet lidet Tale. For Almuens Vedkommende er altsaa Sprogadskillelsen

den samme mellem Danske og Svenske som mellem Danske og Norske. Det kan vel være, at der i den Omstændighed, at Sverige ligger os saa overordentlig nær, og at ganske vist en betydelig Indvandring af svenske Arbeidere finder Sted, kan være nogen Grund til at være noget mere nøieende med Hensyn til Indfødsrets Meddelelse overfor dem end overfor Normænd. Men der vil overhovedet kun blive Spørgsmaal om at meddele meget faa af disse Folk Indfødsret, thi de fleste af dem ville ikke være i Stand til at skaffe de Garantier, som Indenrigsministeriet vil forlange for at indstille dem, og man kan heller ikke sige, at Begjæret om Indfødsret fra svensk Side har været særdeles stort. Jeg skal oplyse dette for de sidste 4 Aars Vedkommende. I nærværende Lovforslag, som naar man tillægger de Personer, der omhandles i Betænkningen, begjæres Indfødsret for 51, findes der 7 Svenske; i forrige Aar var der blandt 22, som fik Indfødsret, 5 Svenske; i det næst foregaaende Aar, 1871—72, 2 af 14, og i det forud for dette gaende Aar, 1870—71, 1 af 17. Altsaa er der ikke nogen Grund til at være synderlig mere paaholdende med Indfødsret overfor Svenske end over for Normænd, og det ser efter mit — og jeg antager ogsaa efter adskillige Svenskes — Skjøn befyndeligt ud, at man nu vil fastslaa akkurat et Middeltal for Svenske mellem Normænd og Tydskere og ligesom sige, at en Normænd er os lige saa fjær som 2 Svenskere og som 3 Tydskere, idet man forlanger 5 Aar for den ene, 10 Aar for den anden og 15 Aar for den tredie. Det finder jeg anstødeligt, og det skal man i mine Tanker ikke gjøre. Man skal huske paa, at Indvandringen ikke gaar mod Syd, men mod Nord, og at vore Landsmænd indvandre i meget stort Antal i Sverige, og man skal ikke besværliggjøre dem! Opnaelsen af svensk Indfødsret ved her at sætte strengere Betingelser for Svenske end for Normænd. Dertil kommer Hensynet til den diebliffelige Stemning i Sverige. Det er bekjendt, at der har været et Stridsspørgsmaal mellem Danmark og Sverige i denne Sommer, som er jævnt paa en overmaade loyal og billig Maade af den svenske Regjering, men som paa enkelte Steder har fremkaldt Misstemning i den svenske Presse og ganske vist ogsaa i det svenske Folk. Man skal ikke forsøge Sligt ved, efter at Indenrigsministeren har indstillet en Svensk, som har været her i 8 Aar, til Indfødsret, at flette ham ud ene og alene, fordi han ikke har været her i 10 Aar; thi den ærede Ordspøer har jo sagt, at dette var den eneste Grund. Derfor ønsker jeg, at det ærede Udvalg vil tage sin Indstilling tilbage og, hvis dette ikke sker, at Thinget da vil forkaeste den.

Indenrigsministeren: Jeg skal tillade mig at støtte den sidste Ytring af det ærede Medlem, der nu satte sig. Det forekommer mig iff